



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 322/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť F. S., S., zastúpeného advokátom JUDr. V. S., K., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Prešove vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 113/2007 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť F. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2008 doručená sťažnosť F. S., S. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) vydaným 7. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 113/2007.

Z predloženej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad V. (ďalej len „daňový úrad“) na základe vykonanej daňovej kontroly u sťažovateľa platobným výmerom č. 744/320/65001/99/1310 z 26. novembra 1999 znížil sťažovateľovi uplatnený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za mesiac júl 1999 o sumu 1 124 700 Sk. Ústredné daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko P. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), odvolaním napadnutý platobný výmer rozhodnutím č. VII/210/32-3339/2000/Ole z 20. marca 2000 potvrdilo.

Sťažovateľ správnu žalobou dosiahol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 28. novembra 2000 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 62/00 rozhodnutie daňového riaditeľstva ako nezákonné zrušil.

Následne daňový úrad vykonal opakovanú daňovú kontrolu oprávnenosti uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za predmetné obdobie, ktorá bola ukončená podpísaním protokolu o daňovej kontrole č. 744/2200/18079/2001/1354 z 10. apríla 2001. Týmto protokolom bol sťažovateľovi priznaný nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty v sume 1 609 932 Sk (teda v pôvodne uplatnenej výške) a na jeho podklade bol zrušený predchádzajúci platobný výmer. Časť priznaného nadmerného odpočtu bola použitá na úhradu daňového nedoplatku sťažovateľa a *„neoprávnene zadržovaná suma 1.073.188,- Sk bola sťažovateľovi vrátená dňa 24. 04. 2001“*.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti zdôraznil, že *„v prípade zákonného postupu správcu dane“* by mu uplatnený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty bol vrátený už 5. decembra 1999. Sťažovateľ tak počas 505 dní nemohol užívať uvedené peňažné prostriedky na účely svojej podnikateľskej činnosti, na základe čoho mu vychádzajúc zo znaleckého posudku v podobe ušlého zisku vznikla škoda v celkovej sume 538 569 Sk.

Sťažovateľ preto požiadal 23. septembra 2002 Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím

orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Po márnom uplynutí lehoty na vybavenie tejto žiadosti podal sťažovateľ 22. mája 2003 žalobu o náhradu škody na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) proti Slovenskej republike - ministerstvu financií.

Okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 113/2003-216 z 26. júna 2006 žalobu zamietol. Vychádzal pritom z preukázanej skutočnosti, že sťažovateľ obmedzil svoje podnikateľské aktivity už v septembri 1999, keď ešte nepoznal výsledok riadnej daňovej kontroly (tá skončila 25. novembra 1999), „*a teda nemohol vedieť, či mu uplatnený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty bude priznaný*“. Z toho okresný súd usúdil, že realizovaná daňová kontrola (a ani jej výsledok) nemala vplyv na obmedzenie podnikateľských aktivít sťažovateľa. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom ušlého zisku a oneskoreným vyplatením nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie predpokladov zodpovednosti za škodu. Zdôraznil, že ak by mal k dispozícii prostriedky v sume uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, dokázal by ich „*pri pravidelnom chode svojej podnikateľskej činnosti*“ zhodnotiť o žalovanú sumu. Ďalej uviedol, že „*využil všetky rozumné možnosti a prostriedky vedúce k tomu, aby sa ušlý zisk, ktorý utrpel, nezvyšoval*“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 113/2007-248 zo 7. decembra 2007 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ „*nesplnil dôkaznú povinnosť preukázaním základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a to príčinnú súvislosť a uplatnenú škodu z titulu ušlého zisku*“. S tvrdením sťažovateľa, že svoje podnikateľské aktivity obmedzil od septembra 1999 práve z dôvodu oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty a následnej platobnej neschopnosti, sa krajský súd vysporiadal poukazom na časovú súvislosť spočívajúcu v tom, že sťažovateľ „*obmedzil podnikateľskú činnosť (exportnú) už v septembri roku 1999 i napriek tomu, že o vrátenie nadmerného*

*odpočtu dane z pridanej hodnoty požiadal daňovým priznaním zo dňa 13. 8. 1999“. Okrem toho krajský súd zdôraznil, že „pri obrate z exportnej podnikateľskej činnosti vo výške 125 až 130 miliónov Sk ročne sa“ sťažovateľ „oneskoreným vrátením nadmerného odpočtu DPH nemohol dostať do platobnej neschopnosti“. Napokon podľa názoru krajského súdu sťažovateľ nepreukázal v prvostupňovom konaní rozsah, v akom došlo k zmenšeniu jeho majetku v dôsledku nezákonného rozhodnutia daňového riaditeľstva. „Preukázanie obchodných kontraktov jedinou kúpnu zmluvou zo dňa 15. 8. 1999, z ktorej nevyplývajú bližšie podmienky kontraktu odvolací súd nepovažoval za preukázané.“*

Podľa názoru sťažovateľa uvedeného v odôvodnení jeho sťažnosti oba konajúce súdy sa nesprávne zamerali na to, *„čo bolo príčinou obmedzenia podnikateľskej činnosti sťažovateľa, a nie na to, čo bolo príčinou jeho ušlého zisku“*. Konajúci súd *„nesprávne posudzoval príčinnú súvislosť a alibisticky hľadal iné príčiny vzniku škody než skutočnú príčinu ktorou bolo nezákonné rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva“*.

Sťažovateľ vychádzajúc z definície ušlého zisku tvrdí, že *„v konaní nemal preukazovať v akom rozsahu došlo k zmenšeniu jeho majetku (ako tvrdí odvolací súd na str. 8 napadnutého rozsudku), ale v akom rozsahu došlo k nezväčšeniu jeho majetku v dôsledku škodnej udalosti...“*. Sťažovateľ poukázal na podstatu svojej podnikateľskej činnosti spočívajúcu v nakupovaní tovaru od dodávateľov a v následnom predaji tohto tovaru za vyššiu cenu iným odberateľom alebo konečným spotrebiteľom. *«Rozdiel medzi cenou, za ktorú tovar predal a cenou, za ktorú tovar nakúpil predstavoval jeho hrubý zisk. Každému rozumnému a logicky uvažujúcemu človeku je zrejmé, že ak má niekto k dispozícii väčší kapitál, môže nakúpiť viac tovaru, následne viac predat' a dosiahnuť vyšší zisk, čo je v konečnom dôsledku jednou zo základných zásad podnikateľskej činnosti.*

*Práve tento vzťah posudzovali vo svojich posudkoch znalkyne Ing. M. a Ing. K. Ing. K. K. vo svojom posudku č. 22/2005 zo dňa 20. 10. 2005 dostala za úlohu posúdiť akú škodu utrpel sťažovateľ z dôvodu oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH vo výške 1.124.700,- Sk o 505 dní. Znalkyňa dospela k jednoznačnému záveru uvedenému na str. 4 znaleckého posudku:*

*„... Na základe predložených prvotných účtovných dokladov som vyčíslila škodu žalobcu v podobe ušlého zisku z dôvodu oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH za mesiace júl - august 1999 vo výške 1.124.700,- Sk o 505 dní v celkovej hodnote Sk 538.569,- Sk...“*

*Z uvedeného vyplýva, že ušlý zisk vznikol sťažovateľovi v dôsledku oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu, čo bol priamy následok nezákonného rozhodnutia a nie z dôvodu obmedzenia svojich podnikateľských aktivít. Inými slovami znalkyňa vypočítala, že ak by dostal sťažovateľ uvedenú sumu nadmerného odpočtu 1.124.700,- Sk o 505 dní skôr (tak ako sa to podľa práva malo stať), za toto časové obdobie by túto sumu rozmnožil o ďalších 538.569,- Sk...*

*Tento jednoduchý a logický záver preukázaný znaleckým posudkom konajúce súdy absolútne odignorovali, flagrantne porušeným právam podnecovateľa neposkytli žiadnu ochranu a žalobu svojvoľne zamietli...*

*Nesprávnym posúdením existencie príčinnej súvislosti medzi nepochybne preukázanou škodnou udalosťou a nepochybne preukázanou výškou škody všeobecné súdy porušili sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu.»*

*Sťažovateľ ďalej poukázal na obsah práva na súdnu ochranu, ktorým je podľa neho aj „právo na spravodlivé a riadne odôvodnené rozhodnutie súdu. Za také nemožno považovať napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, keď len sťažovateľovi právo na náhradu škody odmietol priznať, napriek tomu, že v konaní bola preukázaná existencia všetkých predpokladov vzniku tohto práva.*

*Týmto však Krajský súd v Prešove neporušil len základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR spočívajúce v práve na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu.“*

V závere odôvodnenia svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že v marci 2008 podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti predmetnému rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal po meritórnom prerokovaní jeho sťažnosti tento nález:

*„1. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 4 Co 113/2007-248 zo dňa 07. 12. 2007 porušil právo sťažovateľa F. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.*

*2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 113/2007-248 zo dňa 07. 12. 2007 a vracia mu vec na ďalšie konanie.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Zásadnou námietkou sťažovateľa obsiahnutou v odôvodnení jeho sťažnosti bolo jeho presvedčenie, že oba konajúce súdy, a teda aj krajský súd ako súd odvolací, nesprávne právne posúdili predmetnú vec. Nesprávnosť jej právneho posúdenia mala spočívať v tom, že súdy konštatovali neexistenciu príčinného vzťahu medzi vzniknutou škodou vo forme ušlého zisku a nezákonným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. VII/210/32-3339/2000/Ole z 20. marca 2000, čo ich viedlo k právnemu záveru o nemožnosti aplikovať na posudzovaný prípad ustanovenia § 1 ods. 1 a § 2 zákona o zodpovednosti za škodu, ako aj § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, a tak priznať mu náhradu vzniknutej škody. Podľa názoru sťažovateľa znalecké posudky predložené v konaní prvostupňového súdu jednoznačne preukazovali existenciu spomínaného príčinného vzťahu.

K tomu ústavný súd uvádza, že znalecký posudok je iba jedným z dôkazných prostriedkov v občianskom súdnom konaní, pričom vo všeobecnosti je jeho dôkazná hodnota rovnaká ako dôkazná hodnota iných dôkazných prostriedkov. V občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá konajúcemu súdu ukladá hodnotiť poznatky získané z vykonaného dôkazného prostriedku samostatne, ale i vo vzájomnej súvislosti s poznatkami získanými z iných vykonaných dôkazných prostriedkov; pritom má starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo [§ 132 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)]. Ak teda okresný súd hodnotil poznatky získané zo znaleckých posudkov vyhotovených v predmetnom konaní v súvislosti s poznatkami získanými z oboznámenia sa s inými dôkaznými prostriedkami, nemožno takému postupu z hľadiska rešpektovania zásady voľného hodnotenia dôkazov nič vyčítať. Okresný súd sa správne neobmedzil pri zisťovaní skutočného stavu veci iba na znalecké posudky, ale rešpektujúc ustanovenie § 132 OSP vychádzal aj z iných dôkazných prostriedkov (výpoveď sťažovateľa ako účastníka konania, zmluva týkajúca sa podnikateľských aktivít sťažovateľa na U.) a pri formovaní svojho záverečného úsudku o predmete konania prihliadal aj na iné zistené relevantné skutočnosti (časová relácia medzi ukončením daňovej kontroly a obmedzením podnikateľskej činnosti sťažovateľa).

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Sťažovateľ v sťažnosti konajúcim súdom vytýkal, že sa mali v procese dokazovania zamerať na zisťovanie príčin ušlého zisku, ktorý mu vznikol, a nie na objasnenie príčin obmedzenia jeho podnikateľskej činnosti. K tomu ústavný súd bez ambície preskúmať skutkové závery všeobecných súdov uvádza, že v okolnostiach posudzovaného prípadu príčiny ušlého zisku spočívali práve v príčinách obmedzenia podnikateľskej činnosti. Vyplýva to i z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, v ktorom tento zrekapituloval znalecký posudok Ing. D. M., pre ktorú pri výpočte ušlého zisku analyzujúc *„tržby za predaj tovaru a zúčtované celkové výdavky“* východisko predstavovali *„predpokladané nedosiahnuté tržby za predaj tovaru a predpokladané výdavky nevyhnutne vynaložené na zabezpečenie, dosiahnutie a udržanie predpokladaných príjmov“*.

Ak má všeobecný súd konštatovať existenciu nároku na náhradu škody, má dokazovanie plniť aj úlohu spočívajúcu v tom, aby bola vylúčená možnosť, že by škoda vznikla v dôsledku inej príčiny, než je tá, ktorá svedčí v neprospech odporcu v konaní, nehovoriac už o tom, že je povinnosťou navrhovateľa v takom konaní preukázať existenciu príčinného vzťahu. Z tohto dôvodu okresný súd disponujúc súhrnom poznatkov o skutkovom pozadí prerokúvaného prípadu správne skúmal, či obmedzenie podnikateľskej

činnosti sťažovateľa, ktoré viedlo ku vzniku ušlého zisku, nebolo spôsobené inými príčinami odlišnými od skutočnosti, že v rozhodnom období sťažovateľ nemohol disponovať sumou neoprávnene zadržíavaného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Skutkový záver konajúcich súdov, že pri ročnom obrate od 125 do 130 miliónov slovenských korún chýbajúca suma 538 569 Sk nemohla spôsobiť platobnú neschopnosť sťažovateľa, a tým viesť k obmedzeniu jeho podnikania a vzniku ušlého zisku, sa tak v okolnostiach prípadu vôbec nejaví ako arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Rovnako možno hodnotiť záver konajúcich súdov, že zníženie podnikateľských aktivít sťažovateľa v mesiaci september 1999 nemohlo byť spôsobené rozhodnutím daňového úradu, ktoré bolo vydané až 26. novembra 1999.

Sťažovateľ existenciu príčinného vzťahu medzi škodou a nezákonným rozhodnutím založil i na konštatácii súdnej znalkyne Ing. K. K. v znaleckom posudku, kde sa uvádza, že „... som vyčíslila škodu žalobcu v podobe ušlého zisku z dôvodu oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH...“. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti a jej príloh zastáva názor, že úlohou znalkyne bolo formou znaleckého posudku vyčísliť výšku ušlého zisku sťažovateľa v určenom období, nie zisťovať príčiny ušlého zisku. Avšak aj v prípade, ak by to tak bolo, okresný súd vzhľadom na skutočnosti zistené v predmetnom konaní inak, než prostredníctvom znaleckých posudkov, postupoval v súlade so zásadami ovládajúcimi občiansky súdny proces, ak neprihliadol na už citovanú formuláciu znaleckého posudku Ing. K. K.

Napokon sťažovateľ vytkol napadnutému rozsudku krajského súdu aj úroveň jeho odôvodnenia z pohľadu rešpektovania základného práva na súdnu ochranu.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je pritom taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 271/05).

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými otázkami majúcimi zásadný význam pre jeho meritórne rozhodnutie. S poukazom na ustanovenie § 120 ods. 1 OSP vysvetlil dôvod, pre ktorý nebolo možné považovať dôkazné bremeno sťažovateľa za unesené a v závere odôvodnenia svojho rozsudku zosumarizoval už uvedené skutkové poznatky a z nich následne plynúce logické úvahy, ktoré viedli oba súdy k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi vzniknutým ušlým ziskom a nezákonným rozhodnutím daňového riaditeľstva.

Vychádzajúc z týchto aspektov ústavný súd rozhodne nemohol posúdiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tým z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné.

Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť zistenia porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v rámci meritórneho prerokovania predmetnej sťažnosti, a preto v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva garantovaného v čl. 46 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v... čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Toto pravidlo sa teda vzťahuje aj na základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručené čl. 46 ods. 3 ústavy, ktoré možno považovať konajúcim súdom za rešpektované, ak tento postupoval v súlade s ustanoveniami zákona o zodpovednosti za škodu.

Z odôvodnenia sťažnosti možno vyvodiť, že k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy malo dôjsť tým, že krajský súd neaplikoval na sťažovateľov prípad relevantné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu, a takýmto

porušením jeho základného práva na súdnu ochranu mu odoprel aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy. Takto formulovaná konštrukcia poukazuje na zjavnú súvislosť tvrdeného porušenia základného práva na súdnu ochranu a základného práva zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy v posudzovanom prípade. Preto vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy predmetným rozsudkom krajského súdu odmietol ústavný súd sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. VII/210/32-3339/2000/Ole z 20. marca 2000.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2008